

Hemvännen.

N: 8.	Lördagen den 5 Mars.	1892.
-------	----------------------	-------

Denna nummer af „Hemvännen“ har 12 sidor.

Pristäfflingen i n: 5.

Som vi lofvade i n: 5, repetera vi här de principer, enligt hvilka de insända prisuppgifternas bedömande försiggår:

1. Alla prisuppgifter bedömas som om deltagaren vore 10 år. Detta tillgås sålunda, att 10/100 points tilläggas eller afdrages utsordet för hvarje år, med hvilket han är underlägen eller öfverstiger det bestämda medeltalet af 10 år.

2. Problemen bedömas sålunda: 1) är det rätt räknadt, erhållas 10 points, 2) är det rätt, blir utsordet 4.

3. Uppsatserna bedömas ur tre synpunkter: 1) i afseende å motivet, 2) i afseende å skildringen, 3) i afseende å språket (för 25 fel afdrages 1 point).

Resultatet af denna andra pristäffling är följande:

1. Första och stora priset, bestående af en bok och en silvermedalj, har tillerkännits Georg Ervast;

2. Andra priset, stor kopparmedalj och 10 peni, har tilldelats Götha Westling;

3. Tredje priset, liten kopparmedalj och 10 peni, tillkommer Edvard Dannholm;

4. Fjärde priset, 10 peni, erhålles af Gunnar Westling.

Pristagarna hafva bekommit följande vitsord:

1. Georg Ervast;

a) För problemen: 10;

b) för uppsatsen: α) motivet: 10, β) skildringen: $9\frac{1}{2}$, γ) språket: $9\frac{1}{4}$. Medeltal: 9,58, hvilket bli oförändrat, då β är 10 år.

2. Götha Westling:

a) För problemen: 10;

b) för uppsatsen: α) motivet 10, β) skildringen $9\frac{3}{4}$, γ) språket: 9. Medeltal 9,58, hvilket förminskas med 2. $\frac{1}{100}$, då β är 12 år; alltså: 9,38.

3. Edvard Dänholm:

a) För problemen: 10;

b) för uppsatsen: α) motivet $9\frac{1}{2}$, β) skildringen 9, γ) språket: 10. Medeltal 9,50, som minskas med 3. $\frac{1}{100}$, då β är 13 år; alltså: 9,20.

4. Gunnar Westling:

a) För problemen: 10;

b) för uppsatsen: α) motivet: $8\frac{1}{2}$, β) skildringen 9, γ) språket: $9\frac{1}{2}$. Medeltal 9, hvilket förökas med $\frac{1}{100}$, då β är 9 år; alltså: 9,10.

Prisutdelning sker Söndagen den 6 Mars klockan 12 på dagen, då alla pristagare ega infinna sig hos Signe Elia, Georgsgatan 25.

Obs! de insända prisuppsatserna medföljer, korrigerade.

Lotteri!

Till förmån för tidningen „Hemvännens“ kassa anställes ett lotteri med fabriks vinster. Tydliga möttas af redaktören Signor Elia.

Vinstdragningen sker, då alla lotter äro slutsålda.

Lotternas antal är femtio (50).

Hvarje lott kostar 10 (tio) penni.

Lotterna köpas hos Signor Elia från och med Måndagen den 7 Mars.

En kadis* skarpsinne.

Från Stalenskan af Signor Elia.

En kristen köpman hyste i Aleppo en kameldrivare, som skulle öfverföra åt honom 20 sidenbalar till Konstantinopel. Den kristne förenade sig med karavanen, men midt under vägen hade han den olyckan att bli sjuk och var tvungen att stanna kvar. Han anbefalldes på det enträgnaste sitt säde åt föraren och bad honom öfverlemnna det i Konstantinopel åt en hans korrespondent, hvars adress han uppgaf. Karavanen anlände till Konstantinopel, men föraren dröjde med att frambringa balarna till deras adressort, och efter tre veckor, då föraren ej ^{ännu setts} ~~var~~ köpmannen insinna

sig, inbillade han sig, att denne vore död, och till följd af denna sin förtroddes idé trodde han sig kunna vara köpmannens arfttagare likasåväl som någon annan. Han sålde sidenet, sålde kamelerna och gjorde sig redo att resa af.

Slutligen anlände emellertid köpmannen till Konstantinopel, och, då han ej fann sitt siden hos sin vän, gjorde han de grundligaste eftersökningar. Han fann en dag vid hamnen sin kameldrivare och beväroade häfligt och vredigt tillbaka de åt honom anförtrodda sidenbalarna. Emellertid trodde denne i sin nya förklädning (han utgaf sig för resande) ^{sig kända} gusa och traffast och sade:

„Chin herre, ni mistar er; kanske någon likhet ^{med} förlöder er och förlöder er att våka i vrede; jag har aldrig varit kameldrivare och jag ber er, lemna mig i fritt

* Turkiskt domare.

Han sade dessa ord med sådan fasthet och oförskräckthet, att köpmannen nedan var nära att tro, det han verkligen misstog sig, men efter ett ögonblicks begrundande bortbläste hans tvifvel, då han hörde den bekanta rösten och igenkände västen och det röda skägget, och han blef oförtuggad om, att han hade framfört sig bedragaren och förde honom inför Kadis.

"Hvad fordrar du af denna Musulman?" sade Kadis åt den kristne, — "de 20 kalar seden, som du anför. Trodde åt denne man i Aleppo, hvilkän då icke hade kameldrivareyrket, på det att han skulle transportera dem till Konstantinopel, — (åt Turken) och hvad svarar du?"

"Han mistager sig säkert på personen, jag förstår ej, hvad han menar med sina sidenkalar och med sin Kameldrivare; jag känner honom ej det ringaste och har aldrig vant kameldrivare. (Till den kristne): Hvilka bevis kan du företa för att bekräfta hvad du påstår?"

"Jag kan ej framte andra bevis än Sjukdomen, som öfverraskade mig under vägen och hindrade mig från att medfölja Karavanen."

Därpå sade Kadis åt båda två:

"Tacka er bort ur min åsyn, såren ett par drömma menniskor!"

Nedan de aflägsnade sig, förkännade den ene den turkiska rättvisan, i det han nedslagen och halft förtviflad tänkte på det svarta förräderiet, och den andre fröjdade sig i sitt hjärta af att hafva bringat saken till ett så godt slut; då hördes plötsligt en röst ropa:

"Kameldrivare! Kameldrivare! ännu ett ord!"

Turken, som igenkände Kadis röst, glömde att han nekat sig utöfna detta yrke, vände sig om och sprang till Kadis, som på detta drag igenkände bedragaren, lät fasttaga honom, tvungade honom att fullständigt ersätta den kristne för den skada han lidit, lät honom sedan få en riklig bastonad, och straffade honom strängt för bejändande af falsk ed.

Visdomens källa.

Af Signor Eliv.

(Forts.).

En egendomlig känsla bemäktigade sig de båda gossarna. Ofriwilligt uppstod den tanken hos Adolf: hvad allt ändå är förgängligt här på jorden!

För Carls blickar hägrade vackerli-
gen ännu den hämiska scenen med
kärnen och den stackars innebrända
gossens förebäende ögon, och han kunde
ej värja sig för detta obehagliga in-
tryck, ~~aktadt~~ det ej låg i hans na-
tur att mycket taga notis om sam-
vetsaker. Därtill kom, att han nu
åter påminde sig den egentliga orsaken,
hvarför han hitkommit, och där-
för, efter att en stund hafva betrak-
tat det skiftande och stor slagna skår-
despelet framför sig, begynnade han
se sig om efter något passligt ställe,
dit han kunde förvinna. Men som
allt var besatt af nyfikna åskådare
och ifriga hjälpare, insåg han, att
enda utvägen var att återvända.

Emellertid kunde han ej onödt-
ga Adolf - men huru undkomma
utan att misstänkas.

Han höll jüst på att uttänka nå-
gon förvärdning för sitt aflägsnande
ensam, då de yttre händelserna
kommo honom till hjälp.

I själva verket hade gossarna än-
nu blott några ögonblick åskådat
dens framfart. Oaktadt brandman-
skapetets lofvända ansträngningar, till-
löp de gossarna i styrka. Heltan blef

allt outhärdigare, röken allt tjockare.
En brandsoldat förlorade medvetandet. Ge-
nast placerades han i en droshka,
som tog vägen upp för backen.

Meniskorna veks åt sidan.

I samma ögonblick genomskär ett
hjärtthärande tri rymden. Det kom i
från det brännande huset.

Allas blickar vände sig genast dit.
Åt.

Carl begagnade sig af stundens uppro-
d och smög snabbt, men oförmärkt efter
drottinnan, som nu rullade ned för höj-
den.

Adolf, liksom de flesta alltför
upptagna af det nya scenere, som vi-
sade sig, för att varseblifva Carls bort-
gång.

Emellertid lemna vi nu honom och
åtfölja Carl.

Denne skyndade så godt han kunde
genom den ännu ganska ausenliga folk-
massan och anlände slutligen till foten
af kullen.

Till vänster låg en väg. Inpå den var
Carl. Vägen var folktom, ty alla människor
voro på ett ställe.

Carl var ensam och kunde göra re-
da för alla de tankar, som sysselsat-
te hans hjärna. (Forts.)

Andekallelsen.

Öfvers. från Tyskan af S. S.

Den härliga vårdagen hade lockat Julia med hennes vänsinnos ut på landet.

— Att dock vår Antonia inte kunde följa med! utropade de enstämmit vid hennes ny retelse, hvilken den återuppsaknande naturen erbjöd deras blickar.

— Hon är alltför ömtålig, sade Meta, — hvem skulle den härliga, kraftiga Vårsluften skada! Jag kan icke tänka mig värre annarlunda än som en befradfrisk omluter unge, en art af Amorsmod, men hvarken så svärmisk eller så skämsk, utan rätt är hjärtat frisk och glad. Säg mig då, om en viol eller en tack, liten krokusblomma skulle spira upp, om den så ville kleva bort sig. Är det ej sannt, Grünwald?

— Det ena före det andra, min fröken, genomte Frögårdsmästaren. — Tulla ginge det för mig, om jag toge vissa blommor ur orangerihuset. Annu fröjer dock många krokusblomma under de kalla nätterna. Ja, en sådan Honis, som låg frost och snö, och dock blomstrat ännu skönare.

Fluckorna skrattade.

— Märk hvarom, sade Julia, — och jag vill meddel den åt Antonia; hon håller sin Honis mycket för varm.

— Det behöfver ni ej förtja Frögårdsmästarens mistis förståelse, — han blir blott alltför gärna

lat, om man klemar med honom.

— Allvarsamt talat, sade Julia, medan de gingo vidare, — jag tror, att Antonia stannat hemma om ena fot grillfågarens än för sin befradfriska värks skull, ehuru väl hon visserligen hört till de fina väster, som blot i skydd af tvänna helgon trada ut i världen. Mannen ann vara bra, men han förstår ej att behandla ett så klenit väsen som Antonia.

— Men man vore hun ej, tillfogade Cecilia. Jag begriper ej, huru Antonia såkas vara förtälad vid honom.

— Vi göra de båda människorna många tråkig stund, svarade Julia. — Jag står vad, att Antonia ej älskar honom och hennes svärmiska hängifvenhet blott ^{är} (en öfverspan) kärlek hos henne. Hon bringar sig till denna kärlek, och jag inser ej, att ett sådant förhållande kan ändas annat än högt sorgligt för henne.

— Hvem bringar henne då? frågade Meta. — Är det då ej hennes eget val?

— Visserligen bringar henne ingen, svarade Julia med en suck. — Men är det blott bring, om en fader eller förmögare jennar och packar. I känna båda Antonia så väl som jag. Hon känner sig bunden vid Stormann, emedan hon tror sig ha älskat honom, emedan hon onging älskat honom eller väntande inbillat sig göra det.

— Jag trodde, rättade Cecilia, — att hon

gifvel en doende sitt ord Järpi.

- Afven det, bejakade Julia. - Men, såvida jag känner Antonia, vore detta ej en gång nödigt, och likväl skulle hon känna sig bunden vid Normann. Hon trod sig ^{sin} flyktiga lojalitet för honom hafva begått ett brott ^{mot} sin första kärlek, som hon nu måste försöka genom en evig tillgifvenhet.

- Det är dock visst, inföll Cheta otåligt, att Antonia dröper sitt svärmeri för långt. Ingen människa skall fördrå sådana uppoffringar af henne. Hvem kan bejma, att hon för ett öfvergifna det tyckes skull, som hon träffar hos en man, skall hängifva sig åt honom och förstöra sin ungdom, sin glädje och hela sitt lif? Jag ville ej vara i hennes ställe. Med ett behjertadt beslut vil le jag snart rycka mig ur detta pinsamma tillstånd.

- Vi gjorde det väl att, käm Cheta, svarade Julia, - om vi vore i Antonias ställe, vore det tillika vara Antonia själf. Men betänks blott, att äfven vårt läge så troligtvis behövt sig i enlighet med oss själva, och vi alltså inte kunnat komma i den belägenhet, att i Antonias ställe landla enligt vår karaktär och vårt temperament. Det går äfven här in som trädgårdsmästaren nyss sade om blommorna. Om jag vore en ros, tänkte kanske krokusen, huru skulle jag ej under de först. veckor vår dygna tåfla med äppelblommorna? Men vore

den en ros, så gjorde den väl just som rosen och beträkte sin vaka kropp. Jag minner, att jag ej kunde handla såsom Antonia, men jag finner hennes vakkhet - ja, om jag säger högtalade. Vard, så säger jag mycket för litet. Hennes karaktär är en lefrande harmonikator; jag ville inte, att det instrumentet vore en harmonika, men är hon ej därför ^{mycket} förträffligt och nästan öfverjordiskt?

- Därför spelar Antonia äfven harmonikan i himmelstet, sade Cecilia. - Men hon sysslar alltså så sällan därmed. Jag trod väl, att jag ej hört en ton från ett helt år.

- Så går det äfven mig, inföll Julia, - och all. Sedan henne Ewald är död, har jag henne förgifvit om den minsta vörn. Hon tröstar mig alltid och lofar mig att åter få höra henne sjunga, men hon uppskjuter det dag för dag. Nyss skulle hon spela mig ett ställe, med hvilket jag ej kunde komma någon kvart, men äfven det afstog hon.

- Kanste det gås henne för vemodig, gemind Cecilia; - jag undviker därför också alltid att tala med henne om Ewald, och att jag själf ej har rätt nogja reda på detta förhållande. Du kunde gifva oss en upplysning därom, Julia, om det ej är någon hemlighet.

- Ewald, bejgnade Julia sin berättelse, - var enligt min ringa mening litet en man för Antonia som Normann. Huru behöfde henne mera?

rekhet, men det felades honom just den fast-
 het, som ett så etherskt väsen som Antonia må-
 ste kunna stöja sig på för att vara lycklig, och
 denna brist föreskade äfven den sorgliga vänd-
 ningen i Antonias öde. De älskade hvarandra, jag
 ville säga, ej som människor, utan som andar, och
 spjånade sin känsla och fantasi till en sådan höjd, att
 åtminstone Ewald, för hvilken denna elation
 kanske var mindre naturlig än för Antonia, spän-
 dom tycktes vinna. I detta tillstånd lärde Nor-
 mann, Swales universitetsvän, känna Antonia,
 och den kraftigaste kärlek följde snart på bekant-
 skaper. Antonia lär väl också känt en flyk-
 tigt löjelse för Normann; dock lefde hon för myg-
 het i sin Swald, och jag är öfvertygad, att hon
 för den saken blott haft en rätt valvillig vän-
 skap och äktning, som ej heller någon kan ne-
 ka hans fasta karaktär. Ewald varseblef snart
 Normanns kärlek; han trodde sig också se en
 förborgad lidelse hos Antonia, och i sin öfver-
 retning, som därtill förhöjdes af en sjukdom,
 beslöt han att afsäga sig sin kärlesta till för-
 män för sin vän. Han skref ett högt svarniskt
 bref till hvarandra, blef därpå vansinnig, och på-
 skyndade synbarligen sin död genom öfvermått-
 ligt bruk af starka medel. Vid hans slut voro
 Antonia och Normann närvarande, och här led
 den döende, kanske med medvetande, kanske
 da och med öfverinnad fantasi, bådas händer i
 hvarandra, hvarpå han bad Antonia om en

visa av hennes harmonikon, och medan hon spe-
 lade dog han. Närffo lär hon väl öfverna spel
 detta instrument, som frammaner henne om
 hennes älskades död.

— Men du måste i dag spela något för oss,
 sade båda flickorna. — Därinne i huset står
 ett harmonikon, och aflonen blir dessutom snart
 fullt och kylig i trädgården.

Julia lofvade det, och de Tre väninnorna
 svärmade ännu en par gånger genom trädgår-
 den, och ilade därefter in i salongen, hvarella
 värmades och upplystes af en flammmande
 kamineld.

— Inga ljus, inga ljus, ropade Meta, då en tje-
 nare inbar ljus; — Kaminbrasan är alldeles till-
 räcklig, och harmoniskt höres bäst i dunklet.

Därpå satte sig de båda flickorna i en aflägsen
 soffa, och närmade sig i dunklet till hvarandra,
 medan Julia öppnade instrumentet och gjorde de
 nödiga förberedelserna till spelet.

— Han borde alltid inleda de optiska an-
 deuppteckningarna med harmoniktoner, sade Ce-
 cilia, — redan förberedelserna göra en räd, innan
 man ännu får höra en ton. Svampens tasslande
 på klockorna och det matta återskenet från glaset,
 då ljuset speglar sig höri, — allt är som förelud
 till något stundande oräsligt.

Julia grep den första tonen. Hon lät den
 långsamt fyllas och förenas samman med
 deusarna. Det fullt instämmande ackordets
 toner. I samma ögonblick sprungo båda

flickorna med ett högt skri upp från sofa-
fau.

Spelarinnean såg sig om och ville gråta, men
kusin Arnold, som föt att inte störa sakta tröst
in, lugnade dem, och både flickorna, som ansett
honom föt ett spöke, blefro duktigt utskottade.

— Nu, sade Arnold, — skall man äfven om
er, sköna Julia, såsom om Antonia, berätta, att
ett harmoniumspel framlockar andar. Till all
lycka äro de andar, ni framdrager, ej af så
andelik natur, som Antonias.

— Antonias? upprepade Julia. — Hvad bety-
der det?

— Jag hemlighåller det ej, svarade Arnold.
— emellertid hvarskar man, att, då Antonia spe-
lar harmonikon, träder en skugga till henne
och suckar.

— Visst Evalds skugga! utropade sketa.

— Det vet jag ej, genmältde han. — Men
synkarligen Evalds lika litet som någon annans.
Emellertid klingar den sagas mycket bra, att
man kunde tilltro den andefulla harmonikonens
en sådan dragningskraft för spöken.

— Isynnerhet då ^{Antonias} ~~flicka~~ behandlar den, tillde
Julia. — Då har den liksom en ännu anderika
kon äm ejis. Den är, så att säga, befriad ur
sin kropp och tyckes klinga öfver från en från
manas värld. Jag har åtminstone från ingen
hört den så som från henne.

— Så säger alla, tillde Arnold arligt, —

^{lyft lyktan att}
som hört den sköna Julia. Vagar jag bedja?

Han pekade härvid på det ännu öppna har-
monikonet

— Jag ej, sade Julia. — Ni har gjort mig rädd
genom er berättelse om skuggan vid Antonias
harmonikon. Och undret är det, att Antonia
sedan en tid är alldeles omöjlig att beröka
till spel.

— Jaa? insö Arnold. — Jag hade dock,
att hon just i afton loprat denna njuftning
åt en cirkel af Normanas vänskap.

— Omöjligt! utropade Julia. — Eller så
har väl den kamolösa onemiskan med sin
egensinne så länge pinat det eftergissa
flickstycket. Den arma Antonia! Ej ens i dag
då hon dessutom är sjuk, skonas han henne.

Arnold och flickorna vände åter sam-
let på harmonikonet och både henne spela

— Ni pinar mig, sade Julia; — jag sat-
ter mig sannerligen med frukten vid instrumen-
tet, som om jag fullkallade andar därmed, och
då jag tänker, att Antonia kanske just nu med
vremodfullt hjerta sätter sig vid harmonikonet och
förgäfvres bet om ^{för}skoning af sina smärtor, så öfve-
faller jag af ångst, så att mina händer dansa
och jag ej kan trampa. Inett spel skall
blifva er en dålig uppbyggelse.

Hon började med ett allvarsammt stycke
med ihållande, långa tonen, som under-
kast återskallade i den vida, tomma träd-
gårdssalen. Sedan ville hon gå öfver till

en kyrkotonal, men det var som hade hon ej kunnat finna den rätta sången, ty hon rödde sig blott i lihadana melodier utan att fasthålla de vanliga.

Cecilia erinsade därpå.

Jag vet det väl, sade Julia. — Antonia spelade ofta denna koral, men i dag fruktar jag för melodin, nämligen den ända sedan i morgsetonen i mina öron. För öfrigt mi det nu vara nog.

Hon slutade fortissimo och steg upp.

— Huru skönt det återkallar i denna sal! ropade Cecilia.

— Hvad vill detta säga? frågade Julia sammanfarande.

Klockorna ekade ännu darrande. Det var som hade vinden sakta framsurit tonen; den tilltog långsamt i styrka och skallade tygt bort.

— Gud i himmelen! utropade Julia med hög röst. — Antonias tones, hennes koral! harmoniskt spelar af sig själf

Ekot förklungar i en lyft ställe ofver värfvande melodier. Julia sjönk vanmäktig i sina väninnors armar. Hon fasthöll, då hon återhemtat sig, därvid, att harmoniskan spelat af sig själf Antonias älskliga

koral, vid hvars toner Ewald gött hädnat. De andra hade hört en ovanlig efterklang från klockorna och en viss slags melodi, men i sin beströfning öfver Julias utrop hade de ej tillräckligt nog utskildt de främmande tonerna. Arnold prästod, att en coltharpa, som var uppställd i öfra våningen, hade tonat, men vid undersökning härpå befunnos strängarna sönderripta.

Han for nu skrämd och orohig till staden. Julia, så svag hon äf af förskräckelsen var, läde genast till Antonia. Hennes aning hade ej bedragit henne. Antonia hade ej kunnat motstå det lutragne bedjandet; hon hade spelat koralen, som Julia så sorgfärligt undviktit. Vid andra versen hade hon med ett sakt skri spinkit tillammans, och inga bemödanden hade kunnat återkalla henne till lifvet.

Norman prästod man sig några minuter förut hafva ~~ett~~ full af foga sterrat på en dörr i närheten, men innan någon ^{af de närvarande} kunnit spörja honom om orsaken, hade Antonias fall ^{vändt} ~~händt~~ uppmärksamheten ifrån honom och endast på den döende. Senare försökte han undvika alla frågor öfver detta ämne; men man höll allmänt för, att det främmande valde, som kallat Antonia till lifvet, icke blifvit honom obemärkt. Slut.

Redovisning.

Prisen för den sistä Taflingen hafva be-
lingat ett värde af Fmk 1:20, hvilket
just var kassans innehåll.

Af fru A. S:t har tidningen "Hem-
vännens" kassa emottagit ett belopp af
50 peni, hvadan tillståndet i kassa tills-
vidare är betryggadt och blid det "hof-
feuthet" ännu mera genom lottenet.

Signor Elia.

Ett drag af välgörenhet hos Ma-
rie Antoinette, sedermera drott-
ning af Frankrike.

Det är allmänt bekant, att denna fö-
ga furstinna af naturen var ytterst med-
lidam, menniskovänlig och kärlofsfull, och
att de olyckliga aldrig anropade hennes med-
lidande förgäves. Ludvig XVI gick, kort
före sitt uppstigande på Tronen, och spat-
serade med henne i parken vid Versailles.

Fria från hofvets besvärliga prackt, sågs
de här en liten flicka, som bar en skal
och några pennskedar.

"Hvad bar du där?" sade prinsessan
till henne.

"Soppa, nådiga fru, för min fader och
min moder, hvilka arbeta där på fältet."

"Och hvad är den tillredd af?"

"Af vatten och rötter, nådiga fru."

"Hvad! utan kött?"

"Ack, madame! vi äro glada, om vi
kunna hafva bröd."

"Nå, så lag denna Louisd'or till den
fader, för att han må få tillaga sig åt
sig en bättre soppa... Låt oss se,
hur det går med henne," tillade hon
åt sin gemål.

De gingo också verkligen efter henne och
betraktade på afstånd den under tyngden
af sitt arbete nedböjda landtmannen,
hvilken, så snart hans dotter hade öfver-
lemnat åt honom Louisd'oren, föll på
knä med sin hustru och sin barn och
lyfte händerna mot himmelen, för att be-
ka för en så övantaad hjälp.

"Ackser du, min vän," utropade Ma-
rie Antoinette, "de bedja för oss. Hur
lyft är det icke att göra godt!"

En världsvis, som hörde en ung man med flit
använda allehanda föräldrade uttryck, som in-
gen förstod, sade åt honom: Ack, ni narv, ni
behöfver ju blott tigr, så förstå vi er ännu
mindre!

Kaiser Carl V liess sich von dem berühmten Ve-
netianischen Maler Tizian malen. Der Künstler liess
seinen Jüngel fallen. Der Kaiser hob denselben so-
gleich auf, und sagte: Ein Tizian verdient von ei-
nem Kaiser bedient zu werden.

Иде красота и грусть, маня и ностальгия. —
Замкнутым бы — чуждым одуше и не самим. —
Смелее и маня. Писать и маня. —
— человек бы красота и грусть. —
Писать и маня. — человек бы красота и грусть. —
Писать и маня. — человек бы красота и грусть. —
Писать и маня. — человек бы красота и грусть. —

L'amico lungamente si chiede, appena si trova, male
selvamente si squarda.

Skapande företeelser i naturen.

10. Konstrika utmärk.

I Chauv de Fond (i Neufchâtel eller Neuchâtel) lejde två stora ärmare, dotter, far och son, hvilka förmodligen hade driftit sin konst till den högsta grad. Ett stort år, som den förre sålde åt konungen i Spanien, visar icke blott timmar, minuter och sekunder, utan afven, på smällen af siffertafeln dagarna väsentligt, djurkretsens värken, hvilka synas där, närast solen inträder i desamma. Ofvanom om medelpunkten för man skyms på himmelen, näred spårorna gå upp och ned enligt sin verkliga höjd, och hal och små hålla sitt löpp. För att föreställa regnvet, håljer himmelen sig i skolan, och seres därefter låter klar. Sedan timmarna hafva blågit, spelar ett klokspel nio stycken, till hvilket en på en balkong sittande dam slår lekten, i det hon ser i en dagbok, som hon med handen håller framför sig. Turordom tar hon och en pris, och bugar sig för den, som öppnar urets glasdörr. Efter klomspelet springer en konstgjord kanariefågel åtta

små stycken, och vider därvid sitt lilla hufvud, rör hals och kropp och öppnar näbb och beu, liksom om han lefde. Han sitter på kärlekens hand, hvilken genom sina åttio och sjues beundra den i skolan ^{gästgärdet}. En herde blåser härfter ättillhuga stycken på flöjt och uttrycker ganska lydligt tändspel och takt, under det att två små figurer dansa och gungande röra sig efter musiken, runt omkring i en krets. I bredvid herden går ett får på bete, hvilket bär naturligt, och en hand smeker sin herre, berkar en liten korg med äpplen, och börjar att stilla högt, om någon rör ett äpple.

(Forts.).

11. Kakao.

Kakao växer i Ost- och Vest-Indien, förnämlikt dock i ^{Spanien} Spanien, på ett träd, som är ungefär så stort som ett körsbärsträd med blad lika ett orangersträd. Frukten är afrund, tre tum tjock och sex lång; den liknar en gurka. I mitten af dess säftiga kött ligg 20-30 fröskäror, som äro längre och tjockare, men ej så långa, som mandlar. Af dessa kärnor gör vi med tilläts af socker vår chokolad. Den spanska chokoladen är dock blandad med vanilj.

Skämt, Anekdoter m.m.

Om Elementerna. (Kria af ex fjärdelklassen). För i världens var naturhistorien mycket enkla än nu för tiden. Då på det nämligen blott fyra element: eld, vatten, luft och jord. De skolas hvori man lärde detta, kallades elementarskolor. Nu för tiden kanner man öfver seltis elementer. De äro enkla kroppar, som ej kunna delas, t. ex. en ättoring. I. Eld: den. Eld erhålles af ströms rök - såkast af förtörningssäkerhets landsticker, som och spårer på antyder. Den förefinnas endast, i det blånas, men är så mycket värre elden är en farlig lek sak, hvorför man brukar branna lemn, för det de skola sky den sedan. Särskildt är det farligt att leka med den om gällkan. Bildens kan eld också uppkomma af sig själv, herar på de eldpruntade bränslen äro ett exempel, liksom och kackonerna i krig, hvilka spyr eld.

II. Vatten. Om man förnar eld med vatten, uppstår eldvatten, såsom indianerna i Amerika villegat kal-

la det; vi kalla det brännvin. Många människor äro rädda för vatten och dricka endast öl eller vin; sådana människor sägas ha vattuskraack. De som också kunna lida vatten till ättvantes brack, äro ofantligt många, isynnerhet om trognarna, då man skall gå i skolan. Detta element hålles emellertid på att utrotas och kommer antagligen att snart försvinna i naturhistorien; de som gjort detta till sin uppsett, kallas godtemplare. III. Luft är antagligen förskänd eller förskänd. Den hundra är högt uppsäm och behöflig, isynnerhet för det uppräckande släktet. Utan den kan ingen skola godt andas. Man skuler på land och i luft; den senare är starkare och hufvis mest af sjöman. Om det rök blåser, kan man se på luftballongen. Alla best är dock att man håller sig på IV. Jorden. Om jorden kan mycket bli gas, hvorför vi vilja fatta oss kort. Jorden har formen af ett klot, emedan vi öfver allt hafva en rund horisont. Hög uppsatte personer hafva en vidsträckt horisont än andra. Ett jord är bra för getens bet, sandjord för potatis. Det säges, hvilket jag

Meteorologiska observationer.

För termometer bel. 12 km. på dag fr. o. m. d. 17 Jan. 1872.

And. den 29 Febr.	-33°.
Tisd. den 1 Mars	-14° C.
Sond. den 28 Febr.	-3° C.
Onsd. den 2 Mars	-13½° C.
Torsd. den 3 Mars	-10° C.
Fred. den 4 Mars	-9° C.
Lörd. den 5 Mars	-10° C.

dock svårt kan, att tro på, att jordens rure skall bestå af en glödande, flytande massa. Men om så vore, skulle ju jordens medelpunkt ~~alltid~~ förutalade för länge sedan, hafva blifvit upplösta. Hvarmed återkommer jag till elden, hvorför jag ska-
lar.
Fns af 9. d.

Gator, Charader etc.
dörning på gatan i 1872: Min
son.
Ålfr 1872.